

LA REVISTA

1r TRIMESTRE Curs 2015-2016

Índex

Sabieu que...?	
Sabieu que...?	3
Ho fem nosaltres	
Streetworkout Robert Alcañiz Garcia	4
Opinió	
Taurinos Mateu Esquiaga Fradera	5
I ara què? Artau Pascual	5
Disculpas por entreteneros, seguid con vuestros importantes quehaceres Víctor Silva Guapo	5
Espai de ciència	
El físic que va renunciar al seu destí	6
Art i fotografia	
Adrià Expòsit	8
I si en fem una pel·lícula?	
És només una mata de jonc? Elvis Mallorquí	10
Entrevista	
Jordi Ventura Esturgó Montserrat Torrent	12
Nous horitzons	
	13
Experiències d'estiu	
See you soon Clàudia Alcañiz i Laura Casadevall	15
La meva estada als Estats Units Berta Gil	16
Un mes lluny de casa Meritxell Novillo	17
Malta Paula Ribas	18
Experiències d'estiu. Estades a l'empresa	
Estada a l'empresa Pol Pérez	18
Entre pols i papers Emma Santanach i Maria Cufí	19
Cuina i cuiners	
Canelons de Sant Esteve	20
Escudella de Nadal i timbal de verdures	20
Fricassé de pollastre de pagès amb fruites seques	21
Activitats del centre	
La setmana de la UNESCO	22
Durant la setmana de la UNESCO (17-21 de novembre) des del mòdul 5 de TAPSD (1r), vam...	23
Sortida dels alumnes de 1r i 2n de tècnic d'atenció a les persones en situació de dependència	24
DELFI 2015	25
L'Agenda Llatinoamericana, una eina de formació i transformació Jaume Pera	26
Noves ubicacions	27
Viatge de final de curs Naiara Chorrero	27
De Cor A Cor Pol Pérez	28
Problema del mes Pep Solà	30

LA REVISTA - 1r Trimestre curs 2015-2016 - Santa Coloma de Farners

Correu electrònic: revistaessantacoloma@gmail.com

Edita: Institut de Santa Coloma de Farners

Imprimeix: AG Cantalozella

Dipòsit Legal: GI-242/2009

Equip de Redacció

Maria Cufí
Arnau Restudis
Enric González
Farners Fontanils
Meritxell Novillo
Emma Santanach

Portada:

Roser Matas

Coordinació de biblioteca

Sylvia Barragan
Carme Soler

Bústia de col·laboracions

Podeu fer-nos arribar els suggeriments, col·laboracions, articles, cartes... a coordinació de biblioteca o a algun membre del Consell de Redacció.

Sabíeu que...?

Sabíeu que...?

En aquesta nova secció, us volem mostrar un lloc o una cosa de Santa Coloma que veiu cada dia, i que en algun moment de la vostra vida heu treballat a escola o us ho han explicat, però que al cap dels anys oblideu, o bé perquè no us hi fixeu més, o bé perquè ja no ho recordeu.

En lloc de tornar-vos-ho a explicar, us ho presentem en forma de qüestionari i, si voleu, podeu participar en un concurs enviant-nos les respostes a l'adreça de correu electrònic de la revista: revistaessantacoloma@gmail.com

En el seu moment, ja veurem quin premi o obsequi podem oferir al participant guanyador.

Teniu de temps fins al 30 de gener de 2016!!!!

LE QUIZ

1. Aquesta estàtua es troba situada

- a) a la plaça Farners, al costat de l'església
- b) a la plaça del Firal
- c) a la plaça de l'Ajuntament

2. El nom que rep és

- a) Cienciologia
- b) Simbologia
- c) Analogia

3. Aquesta estàtua representa

- a) una dona i un nadó
- b) una dona i un dofí
- c) una dona i un ocell

4. L'autor d'aquesta estàtua es diu

- a) Josep Martí-Sabé
- b) Jesús de Vilallonga
- c) Joan Vinyoli

5. El símbol de la falç, al costat de la data de 1640, fa referència a

- a) la festa de la sega
- b) la revolta dels segadors
- c) el moviment comunista

6. Quantes dates surten inscrites sobre l'estàtua ?

- a) 2 en total
- b) 3 en total
- c) 4 en total

7. Quin dibuix fa referència a la tradició de la Festa del Pelegrí?

- a) la carbassa i la petxina
- b) la falç
- c) la roda de molí

8. La inscripció "Sanctam Columbam" està escrita en

- a) provençal
- b) català
- c) llatí

Ho fem nosaltres

Streetworkout

■ Robert Alcañiz Garcia

El StreetWorkout és un esport que consisteix en combinar exercicis de força, equilibri i tècnica fent ús de barres o de qualsevol objecte adient per practicar els exercicis. La característica principal és que s'utilitza el propi pes del cos per realitzar els exercicis, els quals són visualment molt espectaculars. A més a més té l'avantatge que és gratuït practicar-lo -ja que utilitzes mobiliari urbà- i que et poses molt fort físicament. És un esport força nou que es va començar a practicar als Estats Units i Rússia però que s'està estenent ràpidament per tot el món. Un clar exemple d'això és Santa Coloma de Farners.

Des de fa uns 2 anys, moment en què es va començar a practicar a Santa Coloma, el nombre de participants ha augmentat considerablement. Dues fites importants han marcat l'evolució de l'StreetWorkout a la nostra vila: la primera, la construcció d'un parc especialitzat per a la pràctica del StreetWorkout per part de l'Ajuntament; la segona, la constitució del club WorkoutSacofa, inscrit ja al registre d'entitats esportives de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies a aquestes instal·lacions els practicants d'aquesta disciplina, entre els quals m'incloc, hem pogut progressar molt. Tant, que un dels components del grup local WorkoutSacofa, Roger Jiménez, anirà als campionats del món a Moscou després d'haver guanyat un campionat internacional celebrat a Madrid aquest passat 24 d'octubre.

Opinió

Taurinos

■ Mateu Esquiaga Fradera

Dicen que es bueno mantener tradiciones, que es una manera de seguir conservando la cultura de un país. Eso es cierto en muchos de los casos. Cada país tiene su identidad y unas tradiciones que le identifican, pero debemos tener en cuenta que hay en juego otros factores.

El toro, el animal más identificativo para España, forma parte de unas de las tradiciones más primitivas, animales y simplemente propias de cualquier ser que no tenga sentimientos ni sienta pena alguna por un ser vivo: la corrida de toros. Una tradición que consiste en liberar a un toro en una plaza, después de ser torturado durante cuarenta y ocho horas, donde se le lesiona y debilita. El animal sale a la plaza débil y asustado e intenta luchar por su vida. Los toreros les ridiculizan haciéndoles moverse de un lado a otro siguiendo su manta roja. Más tarde se le clavan lanzas y, finalmente, después de “un rato de cultura” el torero lo mata con su espada. La gente aplaude.

Si eso es cultura, lloro por la humanidad.

I ara què?

■ Artau Pascual

Ha tornat a passar, el terrorisme ha tornat a colpejar Europa, França altra vegada. Experts diuen que ja no es tracta de saber si hi haurà més atemptats, sinó on i quan. Ja que s'ha decidit respondre als seus sistemàtics atacs amb més atacs per mitja d'una coalició de la que no es sap ben bé qui en forma part, ja que s'hi ha decidit respondre amb contundència, les preguntes són unes quantes: Hi ha un pla definit? N'hi ha prou amb atacs aèries? EEUU s'hauria d'empassar l'orgull i col·laborar amb les forces Kurdes? S'ha de vèncer el rei i la dama abans que els peons? És just que simplement es facin missatges de suport, tweets amb compassió, campanyes en xarxes socials i de tant en tant alguna manifestació per solidaritzar-se amb França, que al llarg de la història ha estat bàsica per Europa? Hi ha interessos rere ISIS? Qui els ha proporcionat les armes? I com aquestes, moltes altres preguntes que no saben, no volen o no ens poden respondre.

El segon apartat és: Encara que aquest atemptat hagi tocat molt més a prop, ens afecta més que els que passen diàriament a Líbia, Síria, països on els civils que queden veuen desesperats que la crueltat se'ls imposa? Som més importants nosaltres que ells en cap cas?

Ja per últim, el tema dels refugiats: En fem prou amb la gestió i distribució que n'estem fent? Sabem què entra en el “pack” dels refugiats? Terroristes, armament, explosius? Gent que no ens ve a fer mal, sinó que simplement ve a començar de zero la seva vida altra vegada, a intentar restablir les seves famílies. No podem fer un esforç? A Vilobí d'Onyar per exemple, només ens tocarien tres refugiats i, a Santa Coloma, dotze. És poc, no?

Ara sí, per tancar, algú ha intentat dialogar amb estat islàmic? Algú amb boca “gosa” parlar amb ells? O dos no parlen si un no vol, però sí que es barallen si un vol?

Europa, tenim un problema.

Disculpas por entreteneros, seguid con vuestros importantes quehaceres

■ Víctor Silva Guapo

Son muchos los que han considerado que el arte es lo más nimio y prescindible en la vida humana. Se dice que no aporta nada a la subsistencia y al progreso de la humanidad. ¿Y para qué subsiste el hombre? ¿Y quién propone un posible progreso, en definitiva, un paso para una nueva realidad?

Antes de nada, ¿qué es el arte? El arte es aquella potencia inmaterial e inconcreta que se materializa en las obras de los artistas, aquellos que escuchas a Imaginación, la diosa mensajera y traductora artístico-terrenal. El arte no es un objeto sino una herramienta que surge como un elemento volátil en un mundo paralelo, indescifrable e imperceptible en su cruda esencia. No es, por lo tanto, una opción en esta vida, sino una vida alternativa, una tierra divina, por así decirlo, un Olimpo amorfo en el que el pesado humano no puede habitar pero sí asimilarlo en interpretaciones semi mundanas en que el pintor, el escritor o el escultor mezclan arte y materia, arte y pintura, arte y palabra, arte y piedra. Pero síguete preguntando, querido escéptico, ¿para qué sirve este universo paralelo? ¿Para qué sirve el arte?, mas déjame replicarte, querido miope, si encuentras solución a tus problemas cuando estos son la más asfixiante depresión que te induce al suicidio o al tétrico sinsentido.

Solo el artista sabrá encontrar alicientes a la más indigerible miseria, porque solo el artista embellecerá la platónica Idea de la Fealdad. Me parece, y si no corrígeme con tus pragmáticas teorías, que el artista es el único que hace algo útil con aquello que entorpece la racionalidad y la estabilidad humana, los sentimientos.

Hasta aquí a lo mejor he utilizado argumentos que te pueden parecer un tanto abstractos y es muy probable que te preguntes por qué ataco tu mente con estas inconsistentes teorías, tan ocupada ella en cuestiones sobre la existencia terrenal. Y es que los artistas parece que no resuelven problemas reales, se limitan a servir a ocio y complicar lo esencial.

¿Mas no están utilizando ahora los psicólogos el arte para tratar a sus pacientes? ¡Qué aberración, estimado cientifista, el arte se ha convertido en terapia!

Pero esto es demasiado nuevo, actualmente parece que la sociedad ha avanzado tanto y goza de tanto bienestar que se da importancia a cosas que antiguamente eran totalmente prescindibles, cuando los gobernadores estaban demasiado ocupados matando poetas para que no difundieran con su arte las ideas subversivas entre sus súbditos y crearan, ya ves tú, nuevas sociedades más justas y liberales.

Espai de ciència

El físic que va renunciar al seu destí

El 17 de juliol de 1938, a la secció *Chi l'ha visto?* del popular setmanari italià *La Domenica del Corriere* apareixia una fotografia petita d'un home de faccions tristes amb una descripció adjunta: "De 31 anys, 1'70m d'estatura, esvelt, cabell negre, ulls foscos, una llarga cicatriu al dors d'una mà. Qui en sàpiga alguna cosa, es prega escriguin a P. Marianecchi, Viale Regina Margherita 66, Roma."

Era el físic sicilià Ettore Majorana. A les 22:30h del 25 de març de 1938 va agafar a Nàpols el vaixell Correu Nocturn amb destí a Palerm. No se'l va veure mai més.

El sol fet de desaparèixer té de per si quelcom mític. El cos que no es troba entra en l'esfera de la invisibilitat, ultrapassa els límits burocràtics i judicials (la presumpta "mort" de Majorana es va declarar cinc anys després de la seva desaparició), de la pietat insatisfeta, dels ressentiments no apel·lats. Si, com deia l'escriptor italià Luigi Pirandello, "els morts són els jubilats de la memòria", els desapareguts serien el més semblant als seus assalariats. Especialment en la misteriosa desaparició de Majorana, a la qual s'afegia també el significat místic de la seva joventut, la seva ment prodigiosa, la seva ciència.

Els rumors van començar a escampar-se. Alguns deien que Majorana havia simulat la seva mort per recloure's a un monestir. D'altres, que havia fugit a l'Argentina, o fins i tot que duia una vida errant sense casa, una espècie de geni anònim que ajudava al joves de poble sicilià de Mazara del Vallo amb les seves tasques de ciències.

Ettore Majorana havia nascut el 5 d'agost de 1906. El seu perfil era el d'un home esquiu i tímid, d'esperit brillant, amb un sentit de l'humor agut i una enorme sensibilitat. Al 1928, després de finalitzar els seus estudis d'enginyeria a la Universitat de Roma, fou convidat a treballar a l'Institut de Física que dirigia el prestigiós Enrico Fermi. Ben aviat entrà a formar part dels *Ragazzi di via Panispema* ("Els nois del carrer Panispema"), un grup de físics teòrics encapçalats pel mateix Fermi que es trobava a l'avantguarda de les investigacions sobre l'energia atòmica arreu del món. Són conegudes les competicions entre el líder del grup, Fermi, i Majorana de complicadíssims càlculs, el primer a la pissarra o sobre un foli; Majorana

de memòria, d'esquenes a ell; i quan Fermi deia "ja he acabat", Majorana donava el resultat. Aquestes competicions eren, en efecte, una manera quasi infantil (tots dos eren molt joves) de desfogar un latent i inconscient antagonisme.

Majorana va publicar nou treballs, entre els quals destaquen la seva equació d'infinites components de les partícules elementals, la seva proposta dels "Neutrins de Majorana" i la representació de Majorana de les matrius de Dirac. No obstant, possiblement la seva major contribució a la física nuclear no fou mai publicada per ell. L'any 1932, el físic alemany Werner Heisenberg, un dels pares de la teoria quàntica, va anunciar el seu treball de les "forces d'intercanvi", la teoria sobre el nucli atòmic compost de protons i de neutrons. Doncs bé, sis mesos abans, Majorana ja havia concebut, calculat i anunciat la mateixa teoria entre els seus col·legues de l'Institut romà i refusat la seva exhortació per a què la publicués. Quan la teoria de Heisenberg és acceptada i celebrada, no tan sols no comparteix el disgust dels altres físics del seu grup per no haver-la publicat abans, sinó que concep, en referència al físic alemany, un sentiment d'admiració i d'agraïment. Heisenberg és per a ell un amic desconegut, un amic que, sense saber-ho, sense ni tan sols conèixer-lo, en certa manera l'havia salvat d'un perill, li havia evitat un sacrifici. Aquesta és la raó per la qual cedeix fàcilment als precs de Fermi i parteix cap a Alemanya, cap a Leipzig. A l'encontre de Heisenberg.

Heisenberg, com Majorana, vivia el problema de la física, la seva recerca com a físic, dins un vast i dramàtic context del pensament. Eren, per dir-ho vulgarment, dos filòsofs. Per això van entendre's tan bé des del primer dia. Majorana va tornar de Leipzig el 1937 amb valuosos avenços sobre la teoria atòmica sota el braç, però també amb una coneixement que marcava la resta de la seva vida.

Hitler al poder, les lleis racials i antisemites, la catastròfica situació econòmica, la indiferència de la gent poc propícia al nazisme. De tot això Majorana és observador impassible. Però per a un jove que havia crescut en el clima i les il·lusions del feixisme a Itàlia, aquella moviment bé podia entrar dins els paràmetres de la "normalitat". Cal tenir en compte, però, que en aquell context experts d'arreu revelaven els secrets del nucli de l'àtom i feien progressos espectaculars que deparaven, irònicament, cada cop més incerteses. Entre tots aquells que haurien pogut construir la bomba atòmica per Hitler, Werner Heisenberg era sens dubte el més important. Els físics que perseguien el mateix objectiu a Amèrica estaven convençuts, fins a l'obsessió, que estaven a punt d'aconseguir-la. Temor, paradoxalment i per desgràcia (com es va veure més tard), no sense fonament. Va ser la visió d'un futur ombrívol projectant-se sobre la civilització, la mateixa que va assaltar impetuosament a Leo Szilárd, el que va empenyer Majorana a tornar a Roma i renunciar a la seva vocació?

Que fos realment un terrible pressentiment el que obligà a Majorana a renunciar a la ciència, i potser també a la vida, és tan discutible com qual·sevol altra afirmació d'una veritat subjectiva. Tot i l'escepticisme de molts físics, que amb la severitat i el rigor propis de la seva ciència mesuren inclús l'espai que la literatura encara creu poder reivindicar, continua sent legítima la recerca dels motius i dels fets reconstruïbles i coneguts, per a entendre la intenció i la funció de la transposició literària. Fins i tot suposant que Ettore Majorana hagués desaparegut de veritat en un convent de cartoixans, en una fortalesa dins el bosc més obscur, que hagués viscut realment en una d'aquelles cel·les amb l'ampit de la finestra que serveix de taula per a escriure i que Le Corbusier trobava tan útil..., la narració de la

Espai de ciència

seva història vol expressar en essència el neguit existencial, la inseguretat, l'ànima profunda que batega perduda en un món encara comprensible i governable amb categories humanes.

Així doncs, el fet de “dur” la ciència com a part de si mateix, com a funció vital, devia ser un pes massa angoixant. I encara més intuir que aquest pes de mort que sentia dur posat es materialitzava en la particular investigació i descobriment d'un secret de la naturalesa, dipositant-se, creixent, difonent-se en la vida humana com pols mortal. “En un grapat de pols em mostraré l'horror”, diu el poeta, i Majorana l'havia vist en un grapat d'àtoms.

Envià una carta a la seva família i a Antonio Carelli, director de l'Institut de Física de la Universitat de Nàpols, expressant la seva ferma intenció de suïcidar-se. No obstant, ambdues missives foren seguides immediatament per un telegrama on refusava aquesta idea (“el mar em rebutja...”). Una tercera carta, aquest cop destinada només a Carelli, manifestava el seu desig que aquest rebés els dos primers missatges al mateix temps.

Suïcidi i supervivència simultanis. Generalment un remitent espera que un hipotètic segon missatge arribi abans que el primer, el contingut del qual és pertorbador, per així poder cancel·lar-lo. Majorana, tot i això, pretenia que els dos fenòmens mútuament excloents (el suïcidi i la supervivència) coexistissin al mateix temps, emulant la paradoxa mecano-quàntica de la superposició, en la qual una partícula pot existir en dos estats quàntics incompatibles (paradoxa exemplificada pel gat alhora viu i mort d'Schrödinger). Es tractava de jugar una partida contra un home increïblement intel·ligent que havia decidit desaparèixer, que havia calculat amb exactitud matemàtica la manera de fer-ho.

La família va rebre la carta l'endemà del succés: “Poseu-vos alguna senyal de dol, però no per més de tres dies. Llavors recordeu-me amb el vostre cor i, si podeu, perdoneu-me”. A la policia li va semblar evidència

suficient. Ettore Majorana hauria tingut dubtes, però finalment va complir el seu propòsit de llançar-se al mar des del vaixell nocturn que unia Nàpols i Palerm. Els corrents de la badia van impedir que es recuperés el cos. Cas tancat.

L'introvertit jove professor havia triat, per por o inseguretat davant els grans interrogants que la ciència li plantejava, l'alleujament de la mort. ¿Preocupa al científic a on pugui dur-lo la veritat? L'afany de recerca que mou la seva consciència el guia cap a un terreny perillós. En l'ambivalència del seu conflicte (adaptar-se o fugir) trobem la turmentada consciència de Majorana. El físic creia que, tot i que potser havien assolit amb la seva ciència els confins del saber, la meta del seu camí, la humanitat encara no hi havia arribat. Probablement també veia la ciència que mostrava els secrets de l'àtom i la manera d'alliberar l'ingent quantitat d'energia que contenia com a quelcom terrible, perillós, inclús mortal. I va decidir renegar-ne i capitular davant la realitat.

I quan, d'aquí a un temps, ho haureu descobert tot, el vostre progrés no serà més que un progressiu allunyament de la humanitat. Entre vosaltres i la humanitat pot obrir-se un abisme tan gran que a cada “eureka” correu el risc que us respongui un crit de dolor universal...

*Vida de Galileo (“Leben des Galilei”)
Bertolt Brecht*

L'escriptor sicilià Leonardo Sciascia, al seu llibre *La scomparsa di Majorana* (la desaparició de Majorana, 1975), revela el testimoni de Vittorio Nisticò un soldat aliat que, durant la Segona Guerra Mundial, va demanar allotjament a un monestir de clausura al centre d'Itàlia. Allà el pare prior va explicar-li que un dels monjos era un “gran científic” que havia decidit “retirar-se del segle”...

Art i fotografia

■ Adrià Expòsit

Art i fotografia

I si en fem una pel·lícula?

És només una mata de jonc?

■ Elvis Mallorquí

Senyores i senyors, em sap greu anunciar-vos que, per mi, cada cop és més difícil imaginar una pel·lícula. Estic encallat en una mateixa imatge. L'enquadro. Me la miro. La remiro. I la torno a mirar. Una sola imatge em genera tantes preguntes que sóc incapaç de pensar en lligar-la amb altres fotogrames i que en pugui sortir una pel·lícula. Ni tan sols un curtmètratge. Potser pateixo un síndrome, com el dels escriptors amb la "pàgina en blanc". Algú sap si existeix el "síndrome del fotograma fixe"? I sabeu d'algun cineasta que se n'hagi sortit?

Estic desesperat. Per culpa d'aquesta imatge. Mireu-la bé. Què hi veieu? Una mata? Una mata de jonc en un riu sec? Segur? Només això? Penseu-vos-ho bé. Si la vostra resposta és afirmativa i us quedeu tan amples, és que sou uns simples aprenents. O uns ximples. Disculpeu que sigui tan franc, però és així. Ja em sap greu. Us ho dic no pas per fer-vos sentir malament ni per res més. Simplement és perquè jo també hi he passat.

Scirpus holoschoenus.

Tot va començar quan mirava d'enquadrar aquesta imatge. Era només una prova. La volia per als crèdits del final d'una pel·lícula. De cop, em vaig fixar que era una mata de jonc enmig d'un riu per on ja no hi passava gota d'aigua. On era l'aigua del riu? Per què ni aquest ni cap altre riu en porta d'aigua? Diuen que és perquè es fa servir per regar i per l'aigua corrent dels pobles. Però, si no n'hi ha, d'on la treuen? Dels pous, potser. I si fos per què plou menys que abans? Perquè... de veritat plou menys que abans? Com ho sabem? Diuen que el clima canvia... Segur? I per què canvia? ...

Vaig estar tot un dia encadenant perquè. Vaig acabar esgotat. I a la nit... és clar, no podia dormir. La ment encara estava ben activada. Massa activada. I tot va anar cap a pitjor. Les preguntes que em venien al cap ja no eren sobre l'aigua del riu, sinó sobre la mata. Segur que era una mata de jonc? Com ho sabia jo, que no tinc ni idea de botànica? I la imatge... era autèntica? L'haurien trucat? Són així totes les mates de jonc del món? Quines varietats existeixen? I ... per què hi ha varietats? Com és que ningú ens explica per a què serveixen les mates de jonc? Són als rius ... però per què? ... I com és que ...? I ... per què? ...

Em devia adormir en un moment o altre, però la meua ment no en va pas ser conscient. Va continuar desperta. En una completa efervescència mental. Per això no li va sobtar —a la meua ment— que apareguessin tres estranys personatges al seu voltant. Segons deien, volien respondre els meus —o als seus, és a dir, als de la meua ment ... o jo què sé de qui— interrogants amb la veritat, tota la veritat i res més que la veritat. Però, es preguntava la meua ment, ... com podien saber-la, la veritat? Per què me la volien fer saber? Com era que em volien ajudar? Amb calma, van respondre. "Sabem la veritat perquè som mestres i et volem ajudar perquè preguntes".

El primer que es va acostar duia els cabells blancs i rinxolats d'una peruca clàssica del segle XVIII. Mocador blanc al coll i una jaqueta morada amb uns botons daurats que em van atreure la mirada —la de la meua ment, és clar, perquè el meu cos dormia—. De què devien estar fets? I sem-

blaven ben cosits... Eren iguals tots? O n'hi havia algun de diferent? Com era?

"Estimat deixeble, veig que la seva mirada s'atura on no toca. No em miri els botons que no som aquí per això. Era pel jonc, ho recorda? Deixi que em presenti. Sóc el mestre *Carl von Linné, d'Uppsala. Botànic i moltes altres coses. Al seu país n'hi diuen jonc o jonc boval. Se'n troba a tot arreu i sempre prop de rius, rieres i aiguamolls. Jo he voltat molt, pel nord d'Europa, de França fins al meu país, Suècia, i també n'hi ha. Per això, l'he inclòs en el meu treball del Systema Naturae, on he procurat classificar tots els éssers vius en espècies, gèneres, famílies, ordres, classes, divisions i regnes. Sóc un taxònom, em diuen. I el jonc hi té un lloc:*

- és del regne de les plantes, perquè és un ésser viu que no es pot moure tot sol, té parets cel·lulars fetes de cel·lulosa i realitza la fotosíntesi, és a dir, converteix matèria inorgànica en matèria orgànica gràcies a l'energia de la llum;
- de la divisió de les magnoliòfites o angiospermes, perquè té flors en les quals hi ha uns òvuls que reben el pol·len a la superfície i dels quals creix una llavor;
- de la classe de les liliòpsides o monocotiledònies, perquè té un sol cotiledó al seu embrió;
- de l'ordre de les poals, perquè són herbes que són pol·linitzades de manera anemòfila, a través del vent;
- de la família de les ciperàcies, que s'assembla a la família de les gramínies;
- del gènere *Scirpus* i de l'espècie *holoschenus*.

Aquest és el nom que li vaig posar. En llatí, és clar, com mana Déu, que és qui ha fet tota la Creació. De fet, potser em vaig equivocar una mica: sembla un jonc, però no és de la família dels *Juncus* —nom llatí derivat de *Jungere*, unir o vincular— perquè no serveix per a fer-ne cistells o seients de cadira. El motiu és que les tiges són toves i es poden esclafar entre els dits. De fet, l'única espècie que se n'ha tret profit és el papir d'Egipte, el *Cyperus papyrus*. Els antics egipcis hi escrivien i, segons apareix a la Bíblia, Moisès, quan encara era un nadó, va ser trobat flotant al riu Nil en una barqueta feta d'aquesta planta".

El mestre Linné va acabar el seu discurs. Per un moment, em va deixar sense paraules. Vaig assimilar ràpidament el que m'havia explicat, potser no tot, i de seguida vaig cercar amb la mirada l'aprovació dels seus dos companys. Mentre ell s'asseia davant meu, el segon mestre s'alçava disposat a pronunciar les seves reflexions. Anava vestit amb una moda que jo —o la meua ment— desconeixia totalment. Una barretina al cap i un hàbit negre, com si fos de monjo. Tenia, però, unes quantes cicatrius a la cara i a les mans. Era evident, doncs, que havia lluitat molt amb l'espasa.

"Valerós deixeble, vós sou aquí per aprendre de mi. Ai las, no he deixat l'espasa, però ara sembla que als reis ja no els agrada tant la cavalleria i prefereixen uns pobres infants armats amb llances, ballestes i escuts. Com els almogàvers, de qui n'he escrit una Crònica per deixar constància dels

Carolus Linnaeus.

I si en fem una pel·lícula?

seus valerosos fets d'armes en què, jo mateix, m'hi van fer incloure. Sóc el mestre Ramon Muntaner, segons em diuen. He de dir que les paraules del mestre Linné m'han agradat molt, sobretot perquè explica que tota la Natura és obra de Déu i que nosaltres l'hem de conèixer per aprofitar-la tota al nostre servei. I l'hem de conèixer perquè qualsevol planta o animal ens pot servir d'exemple per al nostre comportament. No heu llegit el Llibre de les Bèsties del mestre Ramon Llull, de Mallorca? És d'uns animals que aconsellen el lleó, que n'és el rei. Jo he escrit una història semblant per als nostres tres reis de parla catalana, el de Catalunya-Aragó-València, el de Mallorca-Rosselló i el de Sicília, sobre «quin és l'exemple de la de mata de jonc?» i jo mateix li he respost que «té una força que, si tota la mata lligueu ben fort amb una corda, i tota la voleu arrencar ensem, us dic que deu homes, per molt que estirin, no l'arrencaran, encara que alguns més s'hi posessin; i, si en traieu la corda, de jonc en jonc l'arrencarà tota un minyó de vuit anys, que ni un jonc no hi quedarà. E així seria d'aquests tres reis, que si entre ells hi havia devision neguna ne discòrdia, ço que Déus no vulla, fets compte que han de tals veïns que pensarien de consumir la un ab l'altre».

El mestre Muntaner va callar, escoltant-se a ell mateix. Semblava satisfet pel somriure que feia. Diria que ell no només veia la mata de jonc com un reflex del Senyor Déu que l'havia creat. També hi llegia els seus ideals polítics i els intentava transmetre als governants de l'època. Semblava que deia que la mata de jonc i totes les jonqueres del món havien estat creades per mostrar a tot el món que la unió fa la força. Enmig d'aquests pensaments, es va aixecar el tercer personatge. Era el més jove, però per les arrugues i la pell cremada de la cara, semblava el més vell. Un cop dret, es recolzava sobre l'aixada que duia a la mà. Cansat, estava.

“Han parlat fins ara uns mestres molt savis. Jo no ho sóc pas. Déu me'n guard de parlar de Déu Nostre Senyor en aquesta manera. Qui sóc jo per dir res d'allò que no he de saber? Si ho voleu saber, pregunteu al rector del meu poble, Palau-saverdera, enmig de l'Empordà. Jo, sóc pas mestre. Un pobre pagès. De nom, Sebastià Casanovas. Empobrit per culpa de la bogeria de mon pare que en temps de la guerra entre l'arxiduc Carles i Felip V va entrar en una companyia de voluntaris imperials, «gastant ells molta grandesa y fent moltes insolències ... no feyan altra cosa que anar tots los dias per los ostals, menjant y vavent y jugant y mantanint donas, y després de aver menjat trencaban tots los plats y vidras que eran per las taulas ... La desgràcia és que sos fills ho han agut de pagar y encara los néts y basnéts se'n recordaran». Per això, vista la meua experiència, vaig escriure un llibre en què «advartesch a tots mos decendents que, en cas que en ningun temps hi agés algunas guerras, que en ninguna de las maneras no se afacionian ab un rey ni ab altra, sinó que fàcian com les matas que són per los rius, que quant ve molta aigua se aclatan y la dexten pasar, y després se toman alsar quan l'aigua és passada». És així que, quan veig la mata de jonc enmig de l'aigua, em veig a mi mateix i a tots els humils que cada dia hem de lluitar per sobreviure en un món poblat de llops i voltors que esperen el seu torn per convertir-nos en la seva víctima. Un amic em deia: «la guerra és cosa de soldat, jo sò homo de mon treball».

El mestre Casanovas callà i tornà a asseure's. Jo —és a dir, la meua ment— vaig tancar els ulls un petit instant. En obrir-los, ja no hi eren. No-

més em quedaven les seves paraules. Grans mestres, que havien parlat molt bellament de la veritat que hi ha rere la mata de jonc. Una veritat que són moltes veritats a la vegada, una per cadascun de nosaltres. Una imatge de la creació divina? Un ideal d'unió de reis i regnes enfront dels enemics? Una actitud de combat humil per no acabar convertit en un dany col·lateral d'un conflicte que no hem decidit? O, tan sols, una planta?

Buf... Ja no puc més. Finalment m'adormo. ... Però ... I tu? I vosaltres? Què hi dieu?

Bibliografia

JAUME I, BERNAT DESCLOT, RAMON MUNTANER I PERE III, *Les quatre grans cròniques* (edició de Ferran Soldevila), Barcelona: Selecta, 1971, p. 934.

S. CASANOVAS, *El Manuscrit de Palau-saverdera. Memòries d'un pagès empordanès del segle XVIII* (edició de Jordi Geli i M. Àngels Anglada), Figueres: Carles Vallès, 1986, p. 34 i p. 54-55.

X. TORRES, *Els llibres de família de pagès. Memòries de pagès, memòries de mas (segles XVI-XVIII)*, Girona: CCG Edicions, 2000, p. 97-99.

Entrevista

Jordi Ventura Esturgó

■ Montserrat Torrent

És del Barri Vell de Barcelona, violoncel·lista i professor de secundària, actualment viu a Girona i treballa a l'institut de Sta. Coloma de Farners.

Va treballar tocant el violoncel a l'orquestra de DagollDagom, en l'espectacle de *Mikado* l'any 1986 i un centenar d'actuacions a *Mar i cel*, el 1989.

Destaca la gran qualitat de l'obra de l'Àngel Guimerà, li agrada molt l'escena final on es fa palès que els musulmans i els cristians són germans.

En Joan Lluís Bozzo amb DagollDagom van ser innovadors i incorporaren els micròfons amb emissora, que al nostre país no es feia. També van incentivar el teatre musical a Catalunya, fent 3 o 4 musicals al mateix temps quan, fins llavors, no n'hi havia. A més, conscienciaren el públic que el preu de les entrades havia de pujar, ja que l'espectacle era de molta qualitat.

Com vares entrar a l'orquestra?

En aquell moment hi havia moltes actuacions, feina per a molts músics, entre nosaltres ens coneixem i comenten les possibles feines.

Què et va suposar preparar-te per a les actuacions?

L'estudi personal i assajos de les partitures; en el *Mar i cel* hi ha 25 cançons i actuar en directe sempre provoca tensió.

Quantes funcions fèieu a la setmana?

8 com és habitual en el món del teatre, 1 cada dia, excepte el dijous i dissabte que eren 2, "doblete", dit en castellà com és el costum; i el dilluns festa.

Quins moments destacaries de les actuacions?

Quan tots, músics i actors, actuàvem alhora, creàvem un clímax únic, que viscut des de l'escenari i l'orquestra tenia molta intensitat, et senties "transportat", i altres moments de profunda emotivitat.

Què et va impactar del musical?

Que s'aconsegueixen escenes d'una veracitat tremenda, per exemple: 1 ganivet de plàstic, les manilles són un braçalet, i semblen ben reals. A la carta que llegeixen al complot dels cristians no hi ha res escrit.

És cansat repetir tantes vegades la mateixa música?

No, te la fas més teva, tot i que no aconsegueixes tenir una visió global de l'espectacle. El vius però no el veus.

Quines dificultats té l'actuació en directe?

L'espectacle ha de continuar "passi el que passi" i hi ha molts entrebancs, tot s'ha de resoldre al moment i sense que el públic ho noti.

El regidor és un personatge clau, té tota la informació, és l'ànima de l'espectacle, quan hi ha una dificultat ajuda a solucionar-la.

Nous horitzons

En aquesta nova secció us volem fer arribar el testimoni d'alguns dels nostres exalumnes, des de fa tan sols uns mesos, que han començat una nova etapa de la seva vida a la universitat de Girona o de Barcelona i de fins i tot més lluny.

Alba Martí Vendrell

Nova etapa. Nous estudis. Noves amistats. Nova vida. Una experiència completament diferent a les viscudes anteriorment.

Fa poc temps que vaig deixar l'institut per obrir una nova porta a la meua vida, la universitat. En un primer moment pensava que seria complicat retrobar el que havia aconseguit aquests últims anys; però ja sigui perquè les circumstàncies ho demanaven o perquè jo volia que fos diferent, vaig proposar-me aconseguir-ho de nou.

Encara que començar la universitat signifiqui haver de fer el doble o el triple més de feina a casa, no vol dir que no puguis tenir el teu espai per poder fer el que vulguis.

Amb el poc temps que fa que hi sóc puc dir que és una experiència única i que s'ha d'aprofitar el màxim, aprendre molt però també tenir temps lliure per conèixer a gent nova i passar-ho bé.

Ester Ferrer i Salamaña

2n de Batxillerat, els exàmens trimestrals, la Selectivitat, la preinscripció a la Universitat, la matrícula, buscar allotjament fora de casa... Només pensar-hi pot ser estressant, i més ara que el curs encara no ha acabat, però una vegada acabat tot el procés, te'n adones que tampoc era per tant. El secret és agafar-s'ho amb calma i anar pas a pas.

Estic estudiant Estudis Anglesos, el que vindria a ser la filologia de tota la vida, a la Universitat Autònoma de Barcelona. Des de principi de curs, tinc dues cases. Entre setmana visc a la Vila Universitària, i els caps de setmana, a Santa Coloma.

El perquè del grau és una mica un cop de cap. Sempre m'ha agradat el món de les llengües, però com passa molt sovint, fins al moment de fer la matrícula, no vaig tenir clar quin grau escollir ni tampoc la universitat. Ara, després de dos mesos, veig que va ser una molt bona tria.

Pel que fa a les diferències de funcionament entre l'institut i la universitat, m'he trobat amb que a la universitat has de ser molt més autònom. Espanta al principi, et sents com un pollet desprotegit en un galliner ple de galls, però no hi ha forma més adequada per seguir madurant i prenent consciència que tota la feina del dia a dia acaba donant el seu fruit. Es diu que com que estudies el que t'agrada, no et fa mandra posar-t'hi. No és del tot cert, sempre pots tenir alguna assignatura que és un ós, però t'ho prens d'una forma diferent.

En el meu cas, viure fora de casa, també ha suposat un canvi, positiu i negatiu alhora. No tenir els pares a prop, o el que és el mateix, la veu de la consciència a sobre, fa que sigui més fàcil sucumbir a les temptacions, però per altra banda, completa l'anomenada "vida universitària", ja que poder dinar pasta i sopar pizza cada dia és temptador, ara, haver de netejar la cuina després, no és quelcom al que sigui fàcil acostumar-se.

Com tot, té els seus punts bons i no tant bons, però de ben segur que el balanç final és més que positiu.

Maria Montero Silva

Recordo que fa tot just un any encara havia d'intentar assimilar el fet d'estar a segon de batxillerat. Personalment, sembla que aquella època sigui tan llunyana com si coincidís amb Jesucrist. La vida llavors girava al voltant dels estudis i bàsicament per mantenir les parpelles obertes a classe després de nits com mussols. Jo feia el batxillerat humanístic i ja havia decidit (sense rumiar-ho) que el meu camí eren les lletres o, almenys estava seguríssima que la ciència no es mereixia una ofensa tan gran com jo mateixa. Dins el meu ventall de possibilitats es trobaven la filologia anglesa, el periodisme o fins i tot alguna carrera artística, ja que també m'interessa l'art i el dibuix. Finalment, vaig escollir periodisme perquè des de la meua perspectiva suposa una forma d'alimentar la curiositat, de conèixer gent molt diferent i de bàsicament estar al servei de la societat i inquiet sobre el que passa al món. Vaig reafirmar-me sobre aquesta decisió quan al mes de maig vaig rebre la notícia que m'havia estat concedida la beca de la Fundació Joan Riera i Gubau per fer un curs universitari als Estats Units l'any que ve. Això no només suposa una oportunitat de creixement acadèmic sinó també unes ales per a descobrir nous horitzons i madurar com a persona, malgrat el respecte que encara em provoca la idea de volar tan lluny de casa.

Finalment, i amb un enorme sospir d'alleujament, vaig entrar a la Universitat Autònoma de Barcelona, la meua primera opció. Al principi em va xocar el nostre esplèndid horari de 9 del matí a 12 del migdia, que en el meu cas és de 6 del matí a 3 de la tarda, doncs pràcticament visc al tren. Això sí, l'horari semblava una broma macabra quan a mesura que avançaven les classes s'hi anaven afegint els treballs, les lectures, els exàmens i els exercicis de pràctiques. Tot i això, puc dir que si tenim ganes, la universitat és com un gimnàs intel·lectual i social: un exercici de 4 anys que ens prepara per als Jocs Olímpics de la vida real.

Mariona García Planiol.

Els meus 2 primers mesos fora de l'institut

No te'n adones, el temps passa i de cop i volta arriba el juny, la selectivitat, la graduació i, sobretot, una gran decisió. On aniré a estudiar?

En el meu cas, un piló de possibilitats rondaven cada dia pel meu cap i, després de valorar moltes opcions, vaig optar per marxar i per un canvi d'aires complet.

Sentiments d'il·lusió, nervis i por es comencen a apoderar de tots els que hem marxat durant els primers mesos, estàs sol i tens un nou món davant teu al que t'has d'afrontar sense els pares o amics de tota la vida que t'havien acompanyat des de la guarderia. El meu destí era Madrid, una gran ciutat!

Malgrat els nervis del viatge, el millor moment de tots és quan arribes, t'instal·les i t'adones que realment el dia ha arribat i comença una nova etapa que recordaràs per sempre. Jo vaig decidir allotjar-me en una residència d'estudiants i a hores d'ara estic orgullosa d'aquesta decisió. A les residències, tothom ve de fora, et trobes a gent de tots els racons d'Espanya i, fins i tot, del món. Arribes sol, no coneixes a ningú però tothom es troba en la mateixa situació i això fa que el primer dia ja facis amics. A més, les residències organitzen activitats des del primer dia per fer grup,

Nous horitzons

agafar confiança i conèixer poc a poc tots els “novatos” que a poc a poc es converteixen en una nova família.

El primer mes és el millor de tots, arriben les esperades “novatades” que, en el meu cas han estat tan sols activitats per riure, conèixer als altres i passar bons moments. Els veterans organitzen sortides junts, activitats diàries i nocturnes i una ciutat amb milers de possibilitats t'obre les portes. Al cap de pocs dies d'arribar, comencen les classes, les aules enormes, noves assignatures i molta més gent. Sembla impossible arribar a conèixer ningú amb 170 persones en una mateixa classe però, a mesura que passen els dies fas nous amics. T'envolta un piló de gent, de la residència, de la universitat, algú que ja tenies de referència abans d'arribar i el temps sembla que s'escoli però, després del període d'adaptació, arriba la normalitat. Al final tot és qüestió de voluntat i ganes, les hores de festa es redueixen i són substituïdes per hores d'estudi i treball.

Tot i això, no tot són flors i violes, trobes a faltar als de casa, t'has d'espavilar sola i sobretot, et troben a faltar a tu. En aquests moments, els companys amb qui convius es converteixen en nous germans o, fins i tot, actuen en alguns casos de pares. Són ells els que t'ajuden quan tens un problema, et fan companyia i comparteixen noves experiències amb tu.

Quan tornes uns dies a casa, tot se't fa estrany, tothom continua amb la rutina de sempre, tornes a passejar pel poble on la gent no viu amb la pressa d'una gran ciutat, tornes a anar als mateixos llocs on havies anat des de petita amb els amics i gaudeixes de petits detalls que abans ignoraves o que eren tan corrents que no els donaves importància. En conclusió, malgrat la difícil decisió de marxar, ho recomano a tots aquells que s'estiguin plantejant el seu futur universitari, crec que és una experiència única que recordarem per sempre. A més, t'obre els ulls al món, tens davant teu un enorme ventall de possibilitats laborals futures i els de casa sempre hi són, per molt lluny que puguis marxar.

Núria Noguera Figueras

Només fa tres mesos que m'he instal·lat a Lleida, però ja he tingut el plaer de conèixer la famosa boira de la plana i de contagiar-me de l'accent lleidatà. Estudio a la capital del Segrià perquè la Universitat de Lleida és l'única universitat pública de Catalunya que ofereix el doble grau de Fisioteràpia i Ciències de l'Activitat Física i l'Esport (CAFE), el que jo estic fent.

Recordo que a finals de 2n de batxillerat tenia molt clar que volia anar a Lleida, però a mesura que anava passant l'estiu i arribava el setembre, vaig començar a tenir por i a dubtar de tot. No sabia si la carrera m'agradaria, si m'adaptaria bé a la nova ciutat, al nou pis, etc. Estava feta un embolic.

Per sort, tot ha anat bé. Participo en un programa de la Fundació Catalunya-La Pedrera, que t'ofereix allotjament gratuït a casa d'una persona gran, a canvi de fer-li companyia i ajudar-la en el que necessiti. Jo estic vivint amb una dona gran i l'experiència està essent molt gratificant.

Pel que fa a la universitat, el primer dia anava totalment perduda, tot era nou per mi i no coneixia ningú. Però ara, els 32 alumnes que fem la doble titulació ja ens coneixem i ens avenim molt tots. De fet, no tenim cap altre remei, perquè, entre les classes i la pila de treballs en grup que hem de fer, ens passem el dia junts.

En resum, crec que estudiar un grau és una bona opció, però, estudiar un grau i, a més, viure fora de casa, és encara millor, ja que t'ajuda a créixer com a persona i a ser molt més responsable i conscient de tot. O com a mínim, això és el que m'està passant a mi.

Experiències d'estiu

En aquesta nova secció, i només per un trimestre, volem fer-vos arribar les experiències d'estiu d'alguns dels nostres alumnes: alumnes de batxillerat que han fet estades a l'empresa i alumnes de 4t d'ESO i de 1r de Batxillerat que han viatjat a Anglaterra o als Estats Units gràcies a la beca Riera.

See you soon

■ Clàudia Alcañiz i Laura Casadevall

Arran dels humors que corrien sobre la publicació de les llistes de beques Joan Riera Gubau, vam entrar a la pàgina per esbrinar si havíem estat afortunades en la selecció. Després de comprovar que ambdues havíem rebut la beca en famílies, vam assistir a la reunió per informar-nos més detalladament. S'anava acostant el moment de marxar, i encara no teníem la informació de la família que ens acolliria durant quinze dies, i això, òbviament, ens provocava un estat de nervis, més dels que ja teníem per la nova experiència que viuríem. Finalment, pocs dies abans d'agafar l'avió, vam rebre aquesta informació, que ens permetria contactar amb les famílies, i així ho vam fer.

Finalment, havia arribat el dia tant esperat, en què amb un petit esforç matiner vam dirigir-nos cap a l'aeroport de Barcelona. Un cop allà, vam conèixer els companys amb els que compartiríem aquesta gran oportunitat. Amb una mica de nervis vam agafar l'avió que ens duria a Anglaterra. En arribar vam reunir-nos tots a l'escola on faríem les classes. Poca estona més tard, van arribar les nostres famílies, a qui vam conèixer i amb qui passaríem les dues setmanes.

Durant la setmana assistíem a un seguit de classes d'anglès que ens van ajudar a millorar el nostre nivell. La resta del dia realitzàvem activitats lúdiques per establir vincles entre els companys de diverses cultures: japonesos, italians, brasilers, polonesos, xinesos, portuguesos, francesos, taiwanesos, belgues...

També fèiem algunes excursions diàries o bé de mitja jornada, en que visitàvem els indrets més destacats de la zona.

Durant l'estada vam fer molts amics i vam establir una important relació amb la nostra família, la qual ens va acollir a casa seva i ens va proporcionar tota l'ajuda necessària en cada moment. (Thanks for everything Simmons and James!)

El dia de tornada, amb expressions molt tristes, vam acomiadar-nos de les respectives famílies i vam encaminar-nos cap a l'aeroport. Un cop aterrats a Barcelona vam dirigir-nos de tornada a casa, amb pena, però sabent que mai oblidaríem aquells dies tan especials.

Experiències d'estiu

La meva estada als Estats Units

■ Berta Gil

La Fundació Joan Riera i Gubau concedeix beques a nois i noies que en són mereixedors per raó dels seus expedients acadèmics.

Aquest estiu 2015 he tingut l'oportunitat de viatjar als Estats Units i m'agradaria compartir amb vosaltres la meua experiència. En un primer moment, quan van dir-me que podria viatjar als Estats Units vaig posar-me molt nerviosa perquè em feia molta il·lusió i estar un mes fora de casa sempre fa respecte. Uns dies abans de marxar, van dir-nos la família amb qui compartiríem la nostra experiència i així vam poder posar-se en contacte amb ells.

El dia 26 de Juny vam reunir-nos amb tot el grup a l'aeroport de Barcelona i vam anar junts fins a Madrid, un cop allà ens trobàrem amb altres companys i continuàrem el trajecte fins a Nova York. El moment en què vam sortir de l'aeroport realment va ser molt important per a tots perquè va ser el primer contacte i potser podria dir que va ser uns dels moments més impactants del viatge. Un autobús va recollir-nos a l'aeroport i des de dins podíem veure els carrers de Nova York plens de gent i no volíem deixar de mirar per la finestra per no perdre'ns cap detall. Després de tres hores de trajecte vam arribar al lloc on ens esperaven les famílies. Era molt tard i gairebé tot era fosc. Vam baixar un per un de l'autobús i ens vam anar trobant amb les famílies. Aquest va ser també un dels moments més significatius del viatge ja que al principi estàvem tots molt nerviosos però a mesura que passaven els dies ens sentíem cada vegada més un membre de la família.

Vam estar vivint un mes al poble de RisingSun, a l'Estat de Maryland. Vam tenir l'oportunitat de visitar les escoles, l'ajuntament, el parc de bombers i parcs molt bonics. Els matins fèiem classe de nou a una però eren classes divertides on fèiem visites al poble, debatiem sobre diversos temes, fèiem jocs, buscàvem informació sobre les festes tradicionals... Durant aquelles setmanes, vam poder visitar Washington D.C, Philadelphia i Nova York. Quan vam baixar de l'autobús per visitar Nova York estàvem tots molt contents i molt nerviosos perquè hi havia gent pertot arreu i ens feia molta il·lusió poder passejar per aquells llocs que havíem pogut veure a les pel·lícules.

Vam fer moltes barbacoes, festes a la piscina i excursions. Vam anar a parcs aquàtics i a parcs d'atraccions, i un dia vam anar a un partit de beisbol on ens ho vam passar molt bé. Els centres comercials eren immensos i podíem passar una tarda sencera passejant i parlant. Feia molta calor però gairebé cada tarda plovia.

El dia 24 de juliol vam haver de dir adéu a les famílies i tots estàvem molt tristos perquè ens havien acollit com un fill o com un germà més i ens sabia molt greu haver de marxar.

Espero poder tornar a trobar-me amb la família i poder tornar algun dia a RisingSun perquè ha sigut una gran experiència.

Experiències d'estiu

Un mes lluny de casa

■ Meritxell Novillo

Aquest estiu passat vaig tenir la gran oportunitat de passar part del mes de juny i juliol als Estats Units gràcies a la beca concebuda per la Fundació Joan Riera i Gubau. Tingué el plaer d'estar amb una família voluntària d'un petit poble anomenat Niles, a l'estat de Michigan, a la zona dels Grans Llacs, que es troba aproximadament a una hora de Chicago.

Arribàrem el dia 29 de juny, després d'un llarg viatge d'avió en què vam travessar tot l'oceà Atlàntic. Vam sortir de Santa Coloma a les quatre de la matinada, posteriorment vam agafar un vol que anava a Madrid i finalment aterràrem a Chicago després de quasi nou hores de trajecte. A Chicago vam fer tots els tràmits d'entrada als EEUU i vam agafar un autobús que ens portà fins a Niles, el destí final. Allà ens vam trobar amb les famílies cap a les vuit del vespre, hora local (vuit hores menys). Va ser un moment molt emocionant ja que cada noi i noia tenia assignada una família, totes elles amb molta il·lusió de poder-nos acollir per tal de millorar el nostre anglès i sense obtenir cap benefici econòmic a canvi. Quan vaig veure la meva família em va fer molta vergonya, i alhora vaig sentir molt pànic, ja que vaig ser conscient que la meva manera de viure canviaria radicalment durant aquell mes lluny de casa. La meva família estava formada per un matrimoni amb quatre fills, tres que vivien amb ells i la quarta filla vivia fora de casa i ja tenia tres criatures. Les dues filles, d'onze i tretze anys, que vivien amb mi a casa van ser molt acollidores; fèiem moltes activitats juntes i ens ho passàvem genial. L'altre fill, que tenia divuit anys, ja treballava i no el veia massa.

Quan vaig veure la meva família per primera vegada vaig tenir pensaments i instints molt positius. El que vaig pensar va ser que eren una família molt americana, d'aquelles que surten a les pel·lícules. No em vaig equivocar ja que per poder viure aquesta experiència intensament cal que t'endinsis completament a la vida americana i fer tot el que ells fan sense tenir cap mirament. El que em va sorprendre més va ser el menjar. Jo ja m'imaginava que menjaria molt fregit amb molta mantega però mai hagués pensat que tant. Cada matí anava a esmorzar al restaurant que tenia

l'home de la família on ell era el cuiner. Em menjava cada dia com a mínim una torrada, dos ous fregits i un *comed beef hash*, un plat fet de carn amb bacó i fregit a la paella. El dinar era un àpat més lleuger ja que anava a l'escola, tot i que en realitat era una església, a fer classes i activitats fins a mitja tarda i les famílies ens havien de fer *packed lunch*, que constava d'un sandwich amb unes patates de bossa. Els sopars, en el meu cas, eren un pèl improvisats. Cada dia era una nova experiència per mi. M'havia tocat una família que vivia el moment, no pensava a fer plans de futur. A vegades per sopar demanàvem pizzes, menjars preparats o anàvem a algun restaurant de la zona. Això sí, quan ens quedàvem a casa per dinar o sopar sempre ho fèiem al sofà de casa.

La casa on vivia, en el meu cas, no era massa gran amb un jardí impecable, molt verd i la gespa molt ben podada tot i que a dins hi regnava un gran caos. El que em va xocar més va ser la seva manera de viure. Feien el que els agradava sense que aparentment ningú els impedís no fer-ho; se'ls veia feliços.

Durant aquest mes he viscut experiències úniques, inoblidables i noves. He assistit a molts partits de *softball*, un esport desconegut per mi molt semblant al *baseball* però practicat per noies, ja que les filles de la família acollidora el practicaven i tenien com a mínim quatre partits cada una cada setmana. També vaig assistir a diverses curses de cotxes en circuit on participava el fill gran de la família. De totes aquestes vivències em reafirmo que qui vol aconseguir alguna cosa amb molt d'esforç i dedicació ho aconsegueix. A més a més, amb la família vam fer moltes activitats molt divertides junts. Em van portar a visitar molts llocs especials però el que em va agradar més va ser quan em van portar el quatre de juliol, el dia de la independència, a Chicago. Era la primera vegada que visitava la ciutat i em va encantar. A més a més estava tota la ciutat plena de banderes, tot molt americà, i a la nit van fer focs artificials al Navy Pier. Vam pujar a la roda, on vaig sentir molta emoció al veure l'*skyline* de Chicago; també vam anar a veure la mongeta gegant del Millenium Park i vam pujar fins al pis de dalt de la Torre Willis. Va ser molt vertiginós ja que a més de 400 metres d'alçada hi ha una part amb les quatre parets transparents on pots caminar i veure tot Chicago.

En definitiva, va ser un mes que recordaré tota la meua vida. Vaig conèixer gent encantadora i una família molt especial que em van acollir des del primer moment com si jo fos una filla més. Espero poder tornar-hi algun dia, i animo a tothom que tingui l'oportunitat d'anar-hi, que ho faci i visqui totes aquestes vivències que t'aporten molta maduresa i alhora et fan sentir una mica més independent. Però per poder viure aquesta experiència s'ha de tenir la ment molt oberta, voler aprendre molt i saber adaptar-se a qualsevol circumstància.

Experiències d'estiu

Malta

■ Paula Ribas

Aquest estiu vaig tenir la oportunitat de passar 2 setmanes a Malta per poder millorar el meu anglès i, sincerament, em sembla que ha sigut dels millors estius que mai podré arribar a viure.

Només embarcar a l'aeroport, vaig conèixer la que seria la meua companya de pis per aquells 15 dies i des d'aquell moment ens vam fer inseparables. En arribar a l'aeroport de Malta, ens van dir que la nostre companyia havia deixat l'equipatge a Barcelona i, com a conseqüència, vam estar 5 dies sense maleta però gràcies això vam anar a descobrir les botigues de la capital, La Valetta. El que no sabíem era que la companyia ens pagava les despeses que produïem durant els dies en que el nostre equipatge estava perdut (si ho haguéssim arribat a saber hauríem comprat tot l'armari d'hivern). A part d'aquest petit problema, tot va anar molt bé. De dilluns a divendres anàvem a classe durant 3 hores. Fèiem una hora i mitja de classe, tot seguit, un descans de mitja horeta i tornàvem a fer una classe d'hora i mitja. En acabar, un bus ens venia a buscar i, o bé ens portava a passar el dia a una de les platges paradisiàques de les illes que hi havia al voltant de La Valetta amb un petit creuer o bé ens portava a una activitat de tarda com podia ser un museu o un parc aquàtic. Al vespre, entre les sis i les set, sopàvem amb la família, la qual era encantadora i que ens va acollir sense cap mena de problema. Al cap d'unes hores anàvem a fer l'activitat de nit que normalment era una visita turística per les ciutats de l'illa o teníem la nit lliure per quedar amb els amics i descobrir al nostre aire la ciutat i els seus encants. Els dissabtes i diumenges eren diferents. El dissabte ens reuníem amb els monitors i anàvem a passar el matí a la platja. Després de dinar, el bus deixava cadascú a casa seva i teníem la resta del dissabte i diumenge lliure. El diumenge, doncs, era dia per anar a la platja, de botigues, al museu a on tu volguessis i amb qui volguessis.

Aquest viatge, personalment, m'ha ensenyat a independitzar-me, a saber espavilar-me soleta sense haver de dependre de ningú, a conèixer gent de diferents països i a adaptar-me a noves formes de vida i

costums. Me n'emporto molt bons records i molt bones amistats. Com ja he dit al principi, dels millors estius que he passat.

Experiències d'estiu. Estadades a l'empresa

Estada a l'empresa

■ Pol Pérez

Em dic Pol Pérez i estic cursant 2n de Batxillerat en la modalitat de Tecnologia. Amb aquest escrit el que vull pretendre és explicar-vos el que he realitzat durant els mesos de juny i tot juliol d'aquest any.

Durant aquests dos mesos el que he estat realitzant ha estat l'estada a l'empresa. L'estada a l'empresa és una matèria optativa de batxillerat amb una funció essencialment orientadora que té com a objectiu fer conèixer a l'alumnat la realitat del món laboral.

Consisteix bàsicament en un període de permanència i activitat de l'alumnat en una empresa, entesa com a unitat de producció, distribució o de serveis. L'estada a l'empresa ha de tenir una durada mínima de 140 hores, de les quals se'n poden utilitzar fins a 70 hores per desenvolupar continguts teoricopràctics al centre educatiu. Durant l'estada, l'alumnat pren contacte amb un camp professional vers el qual se sent motivat i, així, pot enfocar millor el seu projecte de futur, acadèmic i professional.

Els objectius principals d'aquesta estada a l'empresa que he viscut han estat:

- Prendre contacte amb el món de l'empresa i amb el seu sistema de relacions socials i laborals, així com amb la gestió dels seus recursos.
- Adaptar-me d'una manera responsable i participativa a les normes de funcionament i a les situacions pròpies el centre de treball.
- Afrontar les tasques encomanades amb progressiva autonomia, organització i iniciativa.

Pel que fa a les activitats que es poden realitzar en l'estada en l'empresa, pot ser variada segons en l'àmbit que es treballi, però totes tenen uns punts en comú, com per exemple:

- Contacte entre els diferents departaments de l'empresa.
- Entrevista amb diferents professionals de l'empresa per adquirir coneixement sobre el tipus de tasca que fan.
- Col·laboració en determinades activitats dels diferents llocs prèviament observats.
- Participació en les visites tècniques a altres empreses.

En el meu cas vaig seleccionar una empresa que no té res a veure amb la modalitat que estic estudiant però crec que l'àmbit empresarial, administratiu i judicial és important conèixer de primera mà.

Durant aquests mesos d'estiu vaig estar en pràctiques en un bufet d'advocats "Kernel Legal" i EF advocats i assessors financer" al centre de Girona. Són una Boutique Legal amb més de deu anys d'experiència, especialitzada en assumptes de Corporate & Bancari, situada a Barcelona i Girona i amb delegacions a Brussel·les i Itàlia. Compten amb un equip de 10 professionals, especialitzats cadascun en la seva àrea de responsabilitat, capaços d'oferir un alt valor afegit, alineat amb els interessos dels seus clients, en cada etapa de l'assessorament que ofereixen.

Vaig treballar conjuntament amb una companya de l'Institut de Cassà de la Selva, l'Ariadna Masferrer, estudiant de batxillerat social, on cara al futur sí que vol dedicar-se a l'àmbit jurídic realitzant estudis de dret o d'ADE.

Les pràctiques que vam realitzar eren de mitja jornada, entre quatre i cinc hores, depenent del dia que treballéssim. Els dos havíem d'utilitzar el transport públic de bon matí, el de 2/4 de 7 per arribar al lloc de treball puntual, perquè la puntualitat és un punt a respectar en qualsevol empresa.

Experiències d'estiu. Estades a l'empresa

Les nostres tasques a realitzar eren, en un primer terme, la classificació dels expedients dels clients en el seu arxiu, però també introduir tota la documentació en el sistema informàtic per tal de tenir-la ben organitzada i no haver de carregar amb un munt de documents.

Com que en aquesta Boutique legal també assessoren sobre finances de particulars i empreses vam engrescar-nos a realitzar tasques d'aquest àmbit. Vam estudiar les pòlisses de clients per establir un ordre dins el seu expedient i comunicar les vigents i retirar-ne les anul·lades.

Una de les altres tasques fou realitzar tasques administratives. Aquestes tasques administratives podien ser des de la planificació personal d'agenda fins a la realització de tasques externes, com per exemple, l'entrega de documents al Il·lustre Col·legi d'Advocats de Girona o la recollida de documents al servei de Correus.

Totes aquestes tasques estaven encomanades per la directora de l'Empresa la Sra. Eulàlia del Castillo, sòcia gerent i cofundadora del despatx. Però vam tenir la gran sort que tots els companys, juristes, advocats i administratius com la Sra. Ester Carrasco, la Sra. Cristina Artigas o el Sr. Manel Luque ens oferien petites feines a realitzar dintre el seu àmbit. Això ens donava una visió més àmplia de tots els sectors dins d'aquest àmbit.

A més a més de les tasques de l'empresa, el nostre centre en encarregava editar diàriament a través de l'aplicatiu web un quadern de seguiment de l'estada. Aquest document inclou diferents apartats. En les pàgines inicials s'hi consignaran les dades del centre docent, de l'entitat col·laboradora i de l'alumnat. També hi consta el pla d'activitats, d'acord amb els objectius generals que es pretenen assolir. A les pàgines següents, es fa saber els comunicats sobre les activitats realitzades a l'empresa. Les últimes pàgines corresponen a l'avaluació d'actituds i a la qualificació final.

Si analitzo de manera crítica l'estada a l'empresa, els meus objectius, el treball realitzat i les finalitats aconseguides, puc estar satisfet d'haver assolit amb èxit les meves expectatives. També val a dir que el compromís diari, l'esforç i la valoració per aprendre nous coneixements han estat presents en tota l'estada per tal de garantir el bon funcionament de l'empresa.

Per acabar vull donar les gràcies a l'empresa i a tots els seus treballadors, perquè de forma directa i també indirecta ha estat un primer contacte amb el món professional. He observat que és una empresa ben gestionada, ben organitzada i amb una integració perfecte. Així és com una empresa ha de ser per garantir el millor servei cap a qualsevol client i donar importància a tots els valors característics d'aquesta empresa.

Entre pols i papers

■ Emma Santanach i Maria Cufí

L'arxiu és per a molts un lloc desconegut, el qual, normalment associem a papers antics, història, passat i avoriment. Aquest estiu nosaltres l'hem conegut de primera mà, atès que amb el projecte d'estada a l'empresa que organitza l'institut hem tingut l'oportunitat de treballar-hi i així, també, conèixer la feina que es realitza dins un arxiu. Aquest programa té com a objectiu apropar el món laboral a els alumnes de batxillerat a través d'unes pràctiques que duren aproximadament un mes. Un dels avantatges de fer estada l'empresa és conèixer el món laboral de forma directa i, a més, de l'àmbit que més t'interessa, en aquest cas, el periodisme i la història.

Amb puntualitat anglesa ens presentàvem a les vuit del matí, encara amb la son al cos, a les portes de l'arxiu. En Quim petit ens rebia amb aquell nervi que el caracteritza i ens explicava el que faríem durant tot el dia, fins que a les tres de la tarda abandonàvem els arxius i aquella olor tan característica que fan. Les jornades eren llargues i durant aquestes ens dedicàvem a posar ordre en el caos. Col·locàvem centenars de caixes, que per descomptat, com la majoria de coses de l'arxiu, es trobaven fora de lloc. També, amb molta cura, restauràvem mapes i pergamins antiquíssims alguns d'ells, fins i tot, escrits en llatí. Un altre dels molts desastres que vam contribuir a solucionar va ser arreglar un plànol de paper vegetal aplicant-hi una tira adhesiva damunt els talls de la guerra del pas del temps.

Mentre la pols volava i el temps passava, seguíem cada dia la mateixa rutina. No obstant, cada dia apreníem nous racons, llibres, aparells, antigues històries locals o simplement nous coneixements de l'ofici d'arxiver. Un altre dels aspectes més positius de l'estada fou el fet de poder realitzar part del nostre treball de recerca atès que és de l'àmbit d'història, fins i tot, en alguna ocasió ens van venir a visitar els nostres tutors.

Valorem l'experiència molt positivament ja que ens hem enriquit personalment i laboralment ja que hem assolit a la perfecció l'objectiu proposat: establir contacte amb el dia dia d'una empresa. La feina va ser dura, però en va proporcionar una perspectiva diferent dels arxius i del passat local, però també de l'estiu ja que fins mai abans havíem invertit les nostres vacances en un projecte com aquest. Així que animem a tothom que no dubti a provar l'experiència i a comprovar els seus beneficiosos resultats. Personalment ens hem endut més que una senzilla experiència ja que hem tingut l'oportunitat de endinsar-nos en els arxius, també conèixer en Quim gran, en Quim petit i la Rosa però el més important fou poder compartir temps amb una nova amiga.

Cuina i cuiners

Guillem Agell.

Canelons de Sant Esteve

Ingredients

12 canelons	
100 grams de formatge parmesà	
600 grams de beixamel sobrise	
-Pel farcit:	
100 grams de pit de vedella	Oli d'oliva
100 grams de magre de porc	Vi ranci
100 grams de pit de pollastre	Sal
50 grams de fetge de pollastre	Un polsim de canyella
300 grams de cervell de porc	

Preparació

1. Pel farcit:

En cassola saltejar les carns i reservar.
Ofegar bé la mirepoix. (barreja de verdures)
Afegeix de nou la carn, reduir amb el vi, afegir el fetge i el cervell ofegar, salpebrar i aromatitzar i deixar coure a foc lent. Passar per la picadora.

2. Coure les plaques de canelons:

100 gr. Pasta, 1 l. d'aigua, sal, fulla de llorer i raig d'oli.

3. Fer la beixamel, addicionada de puré de ceba.

4. Formar els canelons:

Estendre sobre la taula les plaques de canelons d'una en una.
Farcir-les amb l'ajut d'una manega pastissera.
Enrotllar.

5. Muntatge pel forn:

Posar al forn untada amb mantega i una capa de beixamel, col·locar els canelons, napar de beixamel, empolsar amb formatge, posar boletes de mantega per sobre i llestos per gratinar

Escudella de Nadal i timbal de verdures

Ingredients

50 grams de mongetes seques	
250 grams de ceba	
250 grams de pastanaga	
100 grams de nap	
50 grams de col	
50 grams d'api	
10 grams de patata	
Porro	
10 litres d'aigua	
-Carns:	
100 grams d'ossos salats d'espina	
500 grams de gallina	
200 grams d'ossos de vedella	
200 grams de cansalada virada	
4 peus de porc	
200 grams de braó de xai	
-Per la pilota:	
100 grams de carn picada de vedella	
100 grams de carn picada de porc	
50 grams de cansalada picada	
1 ou	
Pa sec	
Alls i julivert trinxat	
Sal i pebre negre	
Vi ranci	

40 Galets de Nadal

Elaboració

1. Disponeu tots els ingredients. Poseu el brou de l'escudella al foc, tapat. Fins uns 90°C, assaonar. Farcir els galets i coure'ls.
2. Farcir els galets amb la galantina de la pilota, allisar els costats de la carn.
3. Els galets farcits submergir-los al brou a punt d'ebullició, tapar i deixar coure uns deu minuts.
4. El brou restant s'ajunta colat amb l'escudella.

Terrina de verdures i botifarra negra:

Feu un puré amb les patates i pastanagues bullides i lligar-ho amb oli d'oliva. Talla la botifarra a daus i afegir-la al puré fent capes de: Col escalada/patata/pastanaga/botifarra negra.

Terrina de vedella:

Lamineu la vedella, el peu i la cansalada, la col·loqueu en una safata i la coeu 30 minuts. Refredeu i tal·leu a tacos.

Per la pilota:

Un cop tenim tota la carn barrejada, donem la forma de pilota amb ajuda d'aigua freda i la passem per julivert trinxat i ou deixatat

Cuina i cuiners**Fricassé de pollastre de pagès amb fruites seques****Ingredients**

1'5 kg de pollastre de pagès, net

Sal

Pebre negre en gra

Canyella en pols

Fruits secs: 100 grams d'orellanes
100 grams de prunes
50 grams d'ametlles crues pelades
25 grams de pinyons

Oli d'oliva

Vi ranci

Suc del pollastre: 800 grams de carcasses del pollastre
100 grams de mirepoix de verdure
1 bouquet garni
100 cl de vi ranci
3 litres d'aigua

Julivert picat

Elaboració

1. Desossar el pollastre
 2. Amb els ossos fer el suc de pollastre, fer un brou.
 3. Preparar les verdure a mirepoix i el bouquet garni.
 4. Esbandir i posar en remull de vi ranci les fruites seques.
 5. Talla el pollastre desossat en escalopines d'uns 70 gr.
 6. Cuinar el pollastre: en una cassola amb l'oli ben calent, saltejar el pollastre prèviament salpebrat.
 7. Saltejar en la mateixa cassola amb l'oli del pollastre, les fruites seques.
 8. Ajudar tot en una cassola, ofegar les fruites seques amb el pollastre, fer una reducció de vi ranci i acabar de coure a foc lent fins que estigui cuit.
- Tall de verdura mirepoux: Agafar una ceba, una pastanaga, un porro, tallar en trossos grans, no molt petits, i posar a bullir amb el pollastre.

Presentació

Servir el pollastre ben calent amb la guarnició corresponent, salsar i afegir una mica de julivert picat

Activitats del centre

La setmana de la UNESCO

La setmana del 16 al 22 de novembre es va celebrar la Setmana de l'UNESCO. El dia 16 de novembre del 1945 es constituí aquest organisme que vetlla per promoure la col·laboració internacional en educació, ciència, cultura i comunicació.

Es van organitzar diferents activitats, plantejades des de les àrees de religió/ètica i alternativa, entorn al lema: **Tots som diferents, sortosament.**

El dijous 19 de novembre durant els dos patis es va fer a la sala polivalent una audició de l'"Himne de l'Alegria" per part d'alguns alumnes de 1r i 4rt d'eso, acompanyat de la lectura d'alguns poemes sobre la Pau. Aquests poemes eren escrits per alumnat de primària, secundària i algun professor d'arreu de Catalunya.

Volem agrair a tots els que hi van participar i ho van fer possible, així com al públic assistent.

Activitats del centre

Durant la setmana de la UNESCO (17-21 de novembre) des del mòdul 5 de TAPSD (1r), vam...

- Fer recerca sobre les tasques de la UNESCO
- Vam relacionar-ho amb el contingut del mòdul
- Vam realitzar un mural conjunt
- Vam relacionar alguns dels valors humans amb els atemptats acabats de ocórrer a París
- Vam intentar entendre qui són els terroristes i què passa a Síria
- Vam visionar vídeos i vam fer un debat
- Vam veure la pel·lícula "Cadena de favors"
- Vam contestar individualment aquestes preguntes:

1. Has fet, personalment, algun mèrit per néixer a la part del món i a família on has nascut?

Jo no he fet res, però sóc conscient que he tingut molta sort que podria haver nascut en un lloc pitjor (Elsa)

No, jo no he fet res, també podria haver nascut en un altre lloc i no tenir la sort que tinc de poder viure com visc (Rocio)

Jo no he fet res, podria haver sigut diferent (Aless)

2. Quin perill hi ha en generalitzar sobre les persones i els pobles?

Que pots ofendre perquè no tothom és igual (Marina)

El perill és que no tothom és igual i si posem a tots en el mateix sac, algú es pot sentir ofès (Rocio)

No perquè algú sigui d'una manera, vol dir que tots siguin igual, cadascú és diferent sense donar importància al lloc d'on prové (Aless)

Jo crec que no s'ha de parlar en general ni sobre les persones ni sobre els pobles perquè per culpa d'una persona, moltes persones aguanten les crítiques, les crítiques no s'han de generalitzar, han de ser en concret (Fatima)

3. Què creus que vol dir pensament radical i quins perills pot tenir?

És un pensament molt tancat, no veuen cap solució si no està a dins dels seu pensament i això pot causar molts problemes, malentesos, baralles... (Elsa)

És un pensament molt estricte, creus que el que tu penses és la única opció i no acceptes l'opinió dels altres. Els perills serien els enfrontaments amb altres persones que no estan d'acord amb els teus pensaments (Maia)

Vol dir que un pensa que té la veritat absoluta sobre tot. Pots creure-t'ho tant que només creguis això, i pots arribar a fer coses que no estan bé perquè tu creus que sí que ho estan (Alba C.)

Per mi un pensament radical és un pensament extremista, que vol dir que "és un pensament en base a unes normes estrictes que no deixen espai per discutir". El perill d'aquest pensament és que no tothom pensi igual i hi hagin discussions i altres conflictes més greus (Tània)

Sempre penses en el mateix, no surts d'allà mateix i no escoltes altres opinions. Pots tenir molts de conflictes (Anna E.)

És el que defenses a mort i que si algú pensa diferent a tu, doncs és ell el que està equivocat (Sara)

Vol dir que no es pot arribar a un acord. S'ha de fer el que la persona pensa. El perill és el de discriminar i perjudicar a les persones del teu voltant (Mireia Morales)

4. Què creus que podries fer tu, en el teu dia a dia, per millorar el món?

Ser una persona amb una mentalitat oberta, conèixer diferents cultures i ser una persona amb facilitat per acceptar opinions diferents a la meua (Nohèlia)

Ajudar a tots els animals i persones que pugui, fer veure a tothom que tots som humans, i sobretot tenir molta solidaritat (Andrea)

No jutjar a la gent sense conèixer-la, no crear prejudicis dels altres, ni per la seva religió ni per la part del món on viu, i respectar els ideals i opinions dels altres. (Mireia Moral)

Tenir respecte a les altres persones, transmetre alegria i pau (Judith)

Per millorar el món, tothom hauria de començar a ajudar-se entre ells i posar tots de la nostra part per fer les coses positives (Rocio)

Ajudar a la gent cada dia, no tenir pensaments radicals ni racistes, no generalitzar al parlar... (Carla)

Potser si féssim una mica d'esforç entre tots podríem millorar tot una mica (Lidia)

Són moltes coses, encara que petites, però milloren el món, ajudar a la gent, no discriminar i bastanta empatia. (Aless)

No discriminar a ningú ni ser racista perquè totes les persones han de rebre el mateix tracte i tenir els mateixos drets (Mireia Morales)

Mantenir la pau i ser respectuosa (Ariadna)

Ajudar a la gent que puc (Farners)

Molta gent petita, en llocs petits, fent coses petites, pot canviar el món... (Fatima)

Activitats del centre

Sortida dels alumnes de 1r i 2n de tècnic d'atenció a les persones en situació de dependència

El passat dimarts 1 de desembre, els alumnes de primer i segon de TAPSD, vam fer una sortida a la Universitat de Vic per veure algunes de les seves instal·lacions, principalment, les que utilitzen en el grau de teràpia ocupacional.

Una part de la visita, consistia en sortir per parelles d'alumnes, un feia de persona dependent i l'altre feia de TAPSD, i utilitzar diversos materials de suport, endevinant-ne el funcionament. Els materials que ens van presentar, van ser els següents:

1. Posa mitjons, per persones amb poca mobilitat al tronc / cames (molt útil ara que ve l'hivern...)
2. Pelador de fruita / talla pa per utilitzar amb una sola mà
3. Coberts de diversos tipus, aquest ganivet, poc convencional, és molt útil si no es té gaire força a les mans, o si només tenim una mà funcional.
4. Disc giratori amb suport pels genolls, ajuda a les mobilitzacions del llit a la cadira de rodes, o al sofà. Cal utilitzar-ho amb cura, ja que les persones que desplacen a vegades no es senten del tot segures.
5. Taula de transferències. Vàlid per persones sense mobilitat a les cames, i poca agilitat als braços. Els permet auto transferir-se del llit a la cadira de rodes. (d'una superfície més elevada a una de més baixa).
6. Tauló de fusta amb diversos elements enganxats amb velcro. Ajuda a la mobilització de dits i mans, per la seva recuperació.
7. Tauló per facilitar l'accés a la banyera.
8. Alça vàters.

Acabat aquest punt, vam poder gaudir del taller "converteix la discapacitat en capacitat", on ens van ensenyar diverses fèrules, que es fan a mida, per prevenir deformitats o evitar dolor en algunes patologies. Com a anècdota, ens van explicar que es fan fèrules per poder escriure, si la forma de la mà no ho permet, o expressament per fumar!

Tot seguit vam encetar una mica de debat-reflexió sobre les activitats que ens agrada fer o són importants per nosaltres, i com ens afectaria el fet de no poder-les fer, tal com els passa a moltes persones amb diferent grau de dependència.

Finalment, i després d'esmorzar, vam fer una visita guiada per d'altres instal·lacions de la universitat, com l'espai preparat per infants de 0 a 6 anys, que utilitzen els estudiants del grau d'educació infantil, una sala hospitalària, amb un maniquí que agafa febre, parla, té aturades cardíques i d'altres patologies i el jardí Miquel Martí i Pol, realitzat dins un projecte d'inserció laboral per persones amb patologia mental.

Aquí teniu una foto del grup que vam anar a Vic.

DELF 2015

Per aquest curs està previst oferir 3000 places a tot Catalunya per als exàmens d'A2, B1 i B2 del DELF scolaire.

Activitats del centre

L'Agenda Llatinoamericana, una eina de formació i transformació

■ Jaume Pera

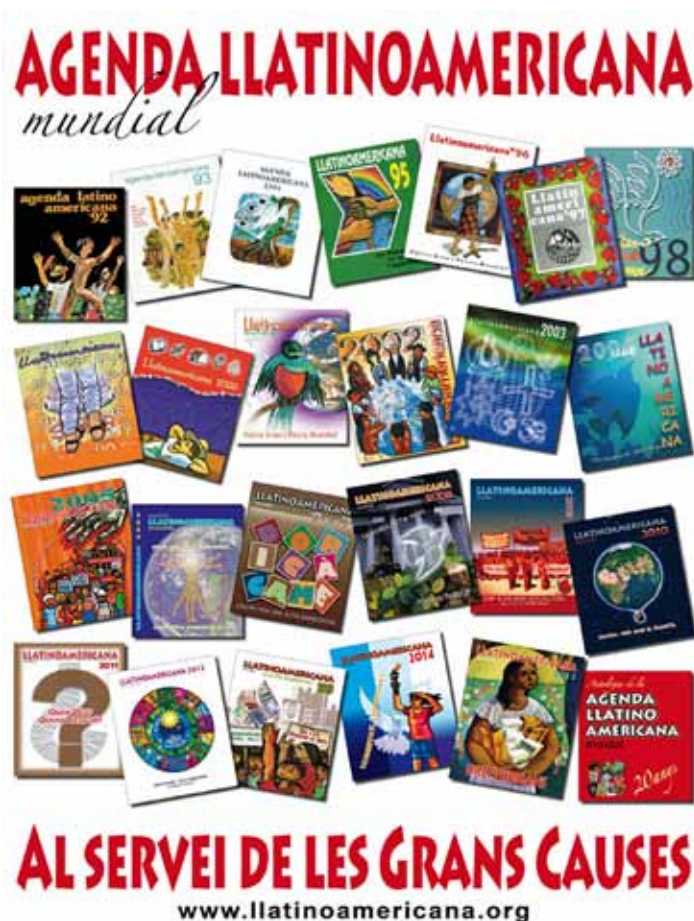
L'any 1992, coincidint amb els actes reivindicatius en motiu del 500 anys de l'arribada dels espanyols a Amèrica, es va editar la primera Agenda Llatinoamericana. L'Agenda va ser una iniciativa de **José María Vigil i de Pere Casaldàliga** per a fer una eina de reflexió al voltant de temes polítics i socials des d'una vessant constructiva i crítica. Amb aquest objectiu, cada any l'Agenda inclou un centenar de pàgines amb firmes tant prestigioses com Saramago, Frei Betto, Leonardo Boff, Eduardo Galeano, Teresa Forcades i Pere Casaldàliga. Alguns dels lemes de l'Agenda han estat 'Exigim i fem una altra democràcia', 'Per una altra humanitat, una altra comunicació' o 'Les cultures en diàleg'.

El lema de l'Agenda 2016 és: "Desigualtats i propietat". Hi podem llegir el següent missatge: l'1 % més ric de la població, aquest any 2016, superarà el 50% de la riquesa del món; l'altra meitat queda a repartir entre la resta dels humans, el 99 % de la població mundial. **Què és el que ens manté adormits, veient com la riquesa extrema continua augmentant. A quin percentatge del pastís haurà de reduir-nos la riquesa extrema per tal que ens desvetllem i decidim acabar amb aquesta situació indigna de la humanitat? Quan prendrem consciència efectiva que som majoria aclaparadora, el 99% !?**

L'Agenda és una iniciativa Llatinoamericana però té vocació mundial. La reflexió és vàlida arreu. Des de Catalunya, **la Comissió de l'Agenda** porta l'edició catalana des de 1995. Com part de l'objectiu de crear xarxes de participació popular i difusió del missatge de l'Agenda, la Comissió distribueix l'Agenda, col·labora en l'organització de les presentacions anuals arreu de Catalunya i elabora diferents materials de reforç del missatge de l'Agenda. La comissió també s'encarrega de coordinar l'intercanvi mutu entre poblacions catalanes i llatinoamericanes. És el que anomenem Campanya d'Anada i Tornada.

Relacionat amb aquest últim punt hem de recordar que l'institut de Santa Coloma està agermanat amb el de Palacagüina (Nicaragua) des del curs 1990-91, és a dir, des que es va crear. Fruit d'aquest agermanament ha estat l'anada d'alguns exalumnes (quan eren Trucs) a Nicaragua, la professora Pilar Margall també hi va estar fa pocs anys, hem fet intercanvis de cartes entre alumnes (avui dia es podria utilitzar la telemàtica) i hem mantingut des de fa molts anys un projecte de beques d'estudi.

A l'adreça, www.llatinoamericana.org, podem trobar calendaris solidaris, pòsters, mapa de Peters, videos, materials per treballar a l'aula i els articles de les 25 agendes que han aparegut classificats per temàtiques i per autors.

Activitats del centre

Noves ubicacions

Degut a la eterna manca d'espais en el nostre centre, aquest curs 2015-2016 hem traslladat el laboratori d'idiomes per tal d'obtenir una aula ordinària més. Així doncs, l'antiga aula d'idiomes s'ha convertit en l'aula 1.11, i el nou laboratori d'idiomes ha ocupat l'antiga aula 2.0 situada al primer pis, just al constat de les escales del mig.

A més a més, aprofitant el trasllat, s'han renovat tots els ordinadors i fins i tot s'ha aconseguit augmentar una mica la capacitat de l'aula.

A la foto podeu veure uns alumnes primer d'ESO innovant!!

Estan fent "dictados en castellano" a l'ordinador. Aprenen les eines del word i ahora corregeixen i escriuen correctament a l'ordinador.

Viatge de final de curs

■ Naiara Chorrero

Aquest any els alumnes de 4t d'ESO hem hagut d'organitzar diverses activitats per tal de guanyar diners per poder anar al viatge de fi d'etapa.

La primera activitat que vam haver de pensar i fer va ser la fira de la llet a Vilobí d'Onyar. Ens vam posar d'acord per anar a buscar diversos productes a les botigues de Santa Coloma i Vilobí, i la veritat és que vam recollir molts obsequis, fins al punt que vam arribar a poder fer vuit paneres: quatre per Vilobí i quatre més per Santa Coloma. També vam vendre altres coses com: nous i avellanes, polseres i collarets artesans, begudes, plantes i coques... Per la fira de Vilobí vam haver de córrer molt a preparar-ho tot, ja que va ser al mes d'octubre, però ja va anar bé, perquè d'aquesta manera per la fira de La Ratafia, al mes següent, ja estàvem més preparats.

Aquí teniu la foto de la nostra parada a Vilobí d'Onyar!!

Ah! Per cert, no ho hem dit, aquest any els alumnes de 4t d'ESO anirem a CRACÒVIA!!

Activitats del centre

De Cor A Cor

■ Pol Pérez

El projecte "Diversitat generacional: De Cor A Cor", aposta per la gestió de la diversitat generacional a l'Institut, a la ciutat i al seu entorn més proper. Aquest projecte es va presentar als Premis de la Fundació Príncep de Girona 2014, a l'ajuntament de Santa Coloma de Farners, dins el concurs de Treballs de Recerca on va quedar Primer en la seva categoria i a la Fundació Casademont on resultà ser el guardonat en la convocatòria de *JOVES 10 emprenedors*.

Vaig començar a fer el treball de Recerca de 4t que consistia a posar en marxa una xarxa de recollida solidària de material ortoprotèsic, com ara crossets, cadires de rodes, caminadors, carrets de la compra o adaptadors, entre d'altres. Dins d'aquest treball, que té un abast d'actuació molt ampli. Ha sorgit una iniciativa anomenada "Xarxa social solidària".

Es proposa tot un seguit d'activitats destinades a garantir un equilibri dels diferents grups d'edat dins el centre i del poble, que assegurí la diversitat cultural i la pluralitat de perspectives, la convivència, la cohesió interna, la transmissió dels coneixements i l'aprofitament de les contribucions de cada generació.

Parlar, estudiar, treballar, participar, donar coneixement, importància, solidaritzar-se i entusiasme són vàries de les intencions i coneixements que s'han d'aplicar per poder investigar en aquest projecte.

Vull aconseguir aportar material ortopèdic aconseguit a través de l'enquesta a tots els pares de l'Institut, al Facebook, al correu i al Twitter de COR A COR. També a través d'una campanya selectiva de recollida de

material per la gent de la tercera edat centralitzada a les farmàcies de les comarques gironines, centres de recuperació, centres ortopèdics i ajuntaments de la Selva.

A part vull intentar conscienciar als joves de la situació econòmica i social del seu entorn, millorant la qualitat de vida de la gent gran.

I a més educar-los mitjançant un acte compromès i directe on trepitjant el carrer vegin quina és la vida real de la gent de la 3edat. Els problemes que es troben en el dia a dia, els seus pocs ingressos on les despeses fixes cada vegada representen més percentatge dels seus ingressos (pensió), com viuen cada dia, tenint o no, quines activitats realitzen i/o podrien realitzar.

Fins al dia d'avui s'ha aconseguit diferent material, com crossets, cadires de rodes, ulleres, una grua per desplaçar una persona amb mobilitat reduïda i altres materials de gran ajuda.

La realització d'activitats conjuntes fomenta connexions entre els avis i els nets, millors i més duradores, perquè són un vehicle per a l'expressió de l'afecte, un mitjà per al coneixement mutu, un canal d'influència i d'assistència, el mitjà a través del qual uns i altres mantenen contactes, el vehicle d'expressió d'afecte i el context en el qual aconsegueixen conèixer-se l'un a l'altre.

Les accions, algunes de les quals s'han dut a terme ja, i d'altres es troben en fase d'execució són:

Nom de l'acció	Alumnes participants	Prof. Implicats
Campanya de recollida d'ajuts ortoprotèsics. Dóna-li valor a les coses, no pel que valen, sinó pel que signifiquen En execució!	Grup d'alumnes de 3r ESO i 1r batxillerat Campanya de recollida d'ajuts ortoprotèsics (crossets, cadires de rodes, caminadors, adaptadors, etc.).	Prof: Imma Pita i Àngel Caballé Cercle Jove de Sta. Coloma Regidoria Aj. Sta. Coloma
Gratífira En execució!	Grup d'alumnes de 3r ESO, BAT És una fira on totes les coses són gratis. La idea es que tot es realitzi sense diner ni bescanvi.	Prof: Imma Pita
Banc del temps intergeneracional (coneixements, experiència laboral, manualitats, música, idiomes, informàtica, etc.) Promoure l'aprenentatge col·laboratiu entre els estudiants de l'Institut i la gent de l'entorn. http://cami2015.comunitats.org/ca/ En execució!	Tots els alumnes implicats en el projecte Coneixements, idiomes, experiència laboral, jocs (escacs, petanca, ...), cosir, manualitats, música, classes d'informàtica, classes de com utilitzar un telèfon mòbil, aprendre a ballar, exercici físic, ioga, etc.	Prof. de l'Institut
Apadrina un avi En execució!	Alumnes de CFGM Atenció. ...	Prof: departament TAPS, Càrites
Nadal al geriàtric En execució!	Alumnes de CFGS Educació Infantil.	Carme Bosch (iniciat el curs 2011-12) Elvis Mallorquí
La gent gran torna a les aules. Els joves, què podem aprendre? (Projecte Activa't) En fase de planificació	Alumnes d'ESO / 1r BAT.	Diferents partners seniors

Activitats del centre

Visita intergeneracional al geriàtric (Projecte Activa't)	Alumnes de 3r ESO	Prof: Imma Pita
La música té el poder de despertar les ments adormides. És un regal pels malalts d'Alzheimer Aportació de dos auriculars i dos reproductors de música. Origen de la idea: "Alive Inside" Michael Rossato-Bennett (Projecte Activa't) En execució!	Alumnes de 3r ESO / 4rt d'ESO.	Prof: Imma Pita, Alumne 1r bat: Pol Pérez
Dia de la Gent Gran Dia replet d'activitats dedicades a la gent gran en espais públics de Sta. Coloma (Parc Sant Salvador) En fase de planificació	Gent Gran de Santa Coloma	Imma Pita, Pol Pérez....
Horts públics Treball en horts urbans o espais cedits per a l'ajuntament conjuntament amb estudiants i avis jubilats o en geriàtrics En fase de planificació	Alumnes qualsevol edat / avis	Prof. Qualsevol Pol Pérez

Des d'aquí vull fer una crida a la cooperació i solidaritat entre les famílies i el centre, on de manera voluntària es poden donar qualsevol material ortoprotèsic, venir a fer xerrades informatives o explicar experiències viscu-des per tal que els més joves siguin conscient en la comunitat la qual viuen.

Per posar-se en contacte amb mi, o amb l'equip de DE COR A COR es pot fer a través de diferents mitjans com:

Cor A Cor. Temps d'Equip (YouTube)

Facebook.com/coracor2014

Coracor2014@gmail.com

<http://sites.google.com/site/coracor2014>

Activitats del centre

Problema del mes

■ Pep Solà

L'activitat "El problema del mes", organitzada pel departament de matemàtiques, s'adreça a tot l'alumnat que gaudeix resolent problemes.

Cada mes, a la pàgina web de l'institut, trobareu la proposta de dos problemes: un de la categoria A (per a l'alumnat d'ESO) i un altre de la categoria B (per a l'alumnat de batxillerat i cicles).

Per participar-hi heu de lliurar un informe amb el vostre procés resolutori al professor/a de matemàtiques abans del dia 1 del mes següent.

El vostre treball serà valorat i rebreu una puntuació. Penseu que no es valora només el resultat sinó també el procés seguit, la claredat expositiva i, si és possible, la comprovació.

Per Sant Jordi, els qui hàgiu acumulat més punts sereu premiats.

Animeu-vos-hi!

El problema del mes d'OCTUBRE

Problema categoria A

Imagina que has rebut un missatge on se't demana que obris una de les 16 capsas apilades que veus a la imatge, però el missatge que t'assenyala quina caixa has d'obrir t'ha arribat malament al mòbil i no es poden llegir del tot les instruccions, i només pots entendre:

- La capsa de la seva dreta es de color XYZT
- La capsa de la seva esquerra és de color ZTXY
- La capsa que té a sobre és de color XZYT
- La capsa és del mateix color que la caixa que té a sota.

a) Quina capsa satisfà totes les condicions?

b) Quin volum té aquesta capsa sabent que la diagonal de tot el piló de capsas mesura 4m, l'altura de cada capsa és de 60cm i la llargada de les capsas és igual que l'amplada?

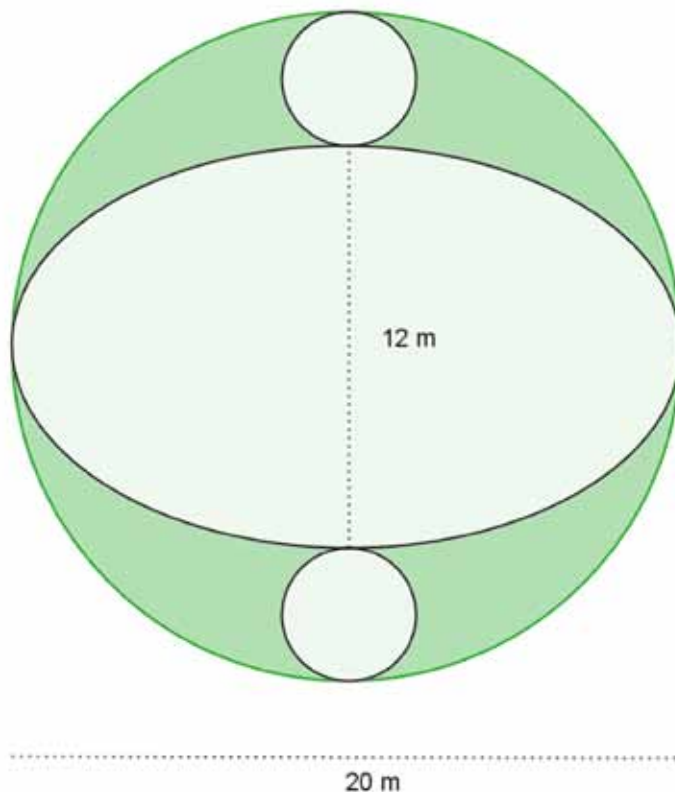

Problema categoria B

El dibuix del costat representa la superfície d'una plaça. La regió verda correspon a la zona coberta de gespa i la regió el·líptica central correspon a un estany ple d'aigua.

a) Calcula la superfície que ocupa la gespa.

b) Quants litres d'aigua caben a l'estany sabent que té una fondària de 80cm?

Activitats del centre

El problema del mes de NOVEMBRE i DESEMBRE

Problema categoria A

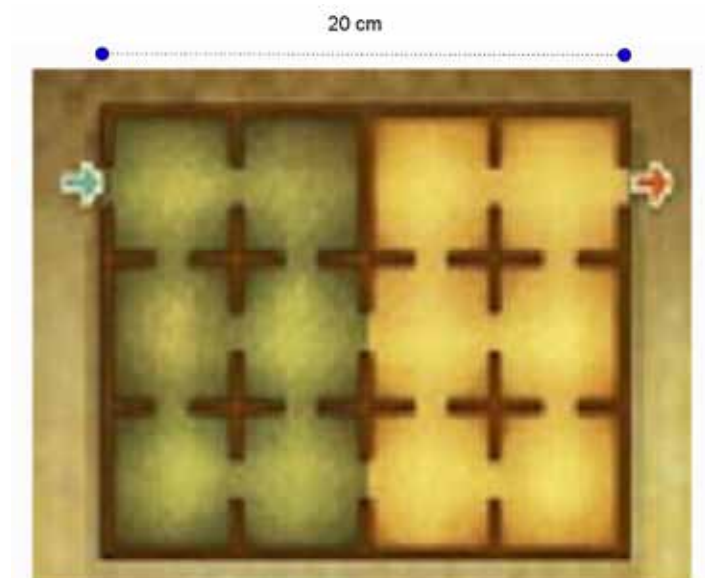
Aquest esquema correspon a un **laberint** on, com es pot veure, hi ha 12 cambres de forma quadrada. Imaginem que en el punt mig de cada cambra hi ha un gra de sucre.

A l'entrada assenyalada per la fletxa verda hi introduïm una formiga. L'objectiu és que aquesta formiga intel·ligent trobi la porta de sortida (la de la fletxa vermella) havent recollit i menjat tots els grans de sucre del laberint.

a) Dibuixa el camí més curt possible que pot seguir la formiga per complir amb les condicions del problema.

b) Si el laberint fa 20 cm de llargada, quina serà aquesta distància mínima?

c) Suposant que es desplaça a una velocitat de 4mm/s, i que per menjar i assaborir cada gra de sucre tardí 2 segons, quin serà el temps mínim que pot trigar fins a trobar la sortida?

Problema categoria B

Una plaça de disseny té la forma d'aquesta estrella del dibuix. S'ha obtingut a partir d'un hexàgon regular que passa per totes les seves punxes. Sabem que els arcs són arcs de circumferències centrades en un punt de l'hexàgon i que la distància entre una punxa i l'oposada és de 16 cm.

a) Dibuixa aquest hexàgon.

b) Troba la superfície de l'estrella.

c) Es vol construir una tanca que ressegueixi tota la vora de la plaça. Fan la feina dos obrers. Comencen tots dos en el punt A. El primer va en la direcció del punt B i l'altra en direcció contrària. El primer treballa tres vegades més de pressa que el segon.

Explica raonadament en quin lloc de la plaça es trobaran.

